

20 augustus 2023 (20ste zondag van het jaar)

Kiran Joy o.p.

"Todos, todos, todos!" iedereen! iedereen! iedereen! Dat waren de echoënde woorden van paus Franciscus, die met een bruisende energie weerklonken op de recente Wereldjongerendag in Lissabon - een evenement waar ik gelukkig aan kon deelnemen. Zijn boodschap was helder en duidelijk: "Iedereen heeft een plaats in de kerk."

Toch lijkt het evangelie van vandaag dit allesomvattende sentiment uit te dagen. Het lijkt erop dat Jezus het niet eens is met de slogan "Todos". We komen vandaag een Jezus tegen die op het eerste gezicht onverschillig lijkt te staan tegenover de smeekbeden van een nederige Kanaänitische vrouw. Het is een onverwachte ontmoeting die ons verbijsterd en zelfs een beetje ontmoedigd achterlaat.

In onze pogingen om de houding van Jezus hier te begrijpen, hebben we vaak de neiging om dit weg te verklaren. We bieden excuses aan om het gedrag van Jezus te rechtvaardigen. Misschien is het een kwestie van vertaling. Of het moet slechts een zachte plagerij zijn geweest. Of Hij was zijn leerlingen iets aan het leren ten koste van deze vrouw en haar dochter. Misschien test Hij haar geloof. Hoewel deze verklaringen steek houden, maakt deze lezing ons nog steeds erg onsamenhangend. Ongeacht waarom Jezus deed, wat Hij deed, we vinden het niet leuk.

Misschien nodigt de lezing van vandaag ons uit om een andere laag van Jezus te zien dan we gewend zijn. In dit geval nodigt het ons uit om naar de menselijke Jezus te kijken, degene die is zoals wij, wanneer we misschien besloten hebben om iemand af te wijzen, omdat we in die persoon iemand zagen die niet is zoals wij.

Misschien kunnen we, als we verder kijken dan onze zorgvuldig opgebouwde beelden van Jezus, Jezus als mens zien; een man die net zo goed een product van zijn tijd was als ieder van ons; een man die van tijd tot tijd over de grenzen moest worden geduwd die hij voor zichzelf had vastgesteld.

De schoonheid van dit verhaal ligt in de transformatie die zich ontvouwt. Het goede nieuws is dat wanneer Hij geconfronteerd wordt met de realiteit van de grenzen, door het standvastige geloof van deze vervelende Kanaänitische vrouw, we, aan het einde van het verhaal de Jezus terugkrijgen die we gewend zijn. Hij doorbreekt die grenzen; een kind wordt genezen en onze vertrouwdheid met de barmhartige Christus wordt hersteld. Zou het kunnen dat hij, door zijn menselijke kant te onthullen, ons herinnert aan de mogelijkheden die wij als mensen bezitten? Het is alsof hij ons eraan wil herinneren dat wij als mensen de macht hebben om verdeeldheid te zaaien, maar dat we ook de macht hebben om die verdeeldheid te helen.

De waarheid is dat we allemaal wel eens zijn geweest waar Jezus was, dat we met rust gelaten wilden worden, dat we door wilden gaan, ons nooit realiserend dat we ook grenzen in ons leven hebben gecreëerd. Er is verdeeldheid binnen onze families, in de kerk en zelfs binnen naties. We kunnen nog wel even doorgaan met het opnoemen van de grenzen die we tegenkomen. Deze verdeeldheid bestaat niet alleen in de wereld, maar in de eerste plaats in het menselijk hart. Voor elke grens die we trekken is er een mens. Uiteindelijk gaan grenzen en verschillen niet over zaken. Het gaat om echte mensen, met namen, levens, zorgen en behoeften, net als in het evangelie van vandaag. Misschien vergeten of negeren we dit soms. Omdat het makkelijker is om met een probleem om te gaan dan met een echt persoon.

We gaan vaak om met de grenzen en verschillen die ons verdelen, door overeenkomsten, verdragen en wetgeving op te stellen, die bepalen hoe we met elkaar omgaan en hoe we ons gedragen temidden van onze verschillen. Maar Jezus vraagt nog meer van ons. Hij vraagt niet alleen om onze tolerantie, om met elkaar overweg te kunnen, of om gewoon aardig tegen elkaar te zijn. Hij wil dat wij de dragers van genezing zijn waar verdeeldheid heerst.

Toch is dat niet eenvoudig. Net zoals Jezus worstelde, doen wij dat ook. Soms brengt deze weg ongemakkelijke confrontaties met zich mee. Om die genezing te brengen, moeten we misschien diegenen verwelkomen die ons uitdagen. Soms moeten we zelfs een “underdog” zijn, zodat we mensen over de grenzen kunnen duwen.

Als we ervoor kiezen om in de voetsporen van Jezus te treden, hebben we een monumentale verantwoordelijkheid. We moeten over onze persoonlijke grenzen heen, durven stappen. Als we dat doen, komen we dicht bij een wereld en een kerk waar "Todos, todos, todos" niet slechts een slogan is, maar een realiteit en een klinkende bevestiging van wat het werkelijk betekent om Christen te zijn- om mens te zijn. Amen!